

Ο ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝ ΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)

» Ἐγὼ ὅμως αἰσθανόμενον πὼς εἶχα δυνάμεις νὰ τρέχω μὲ τὸν διασκελισμὸν αὐτὸν ὡς τὸ τέρμα.

» Συγκινητικαὶ ὑπῆρξαν αἱ ἐκδηλώσεις τῶν χωρικῶν, ποὺ δὲν εἶχαν φανατισθῆ ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας καὶ ποὺ εἰς διάφορα σημεία τῆς διαδρομῆς ἐφώναζαν:

— Ζντράβο Γκρίτσι! Ζντράβο Γκρίτσι!

Τοὺς χαιρετοῦσα μὲ τὸ χέρι καὶ ἐγύριζα ποῦ καὶ ποῦ πίσω. Δὲν ἔβλεπα ὅμως παρὰ τὸ αὐτοκίνητον τῆς ἐπιτροπῆς. Ὅταν ἐπλησίασα πρὸς τὴν πόλιν, ὁ κόσμος ἦταν πυκνότερος κατὰ μῆκος τῶν πεζοδρομίων. Ἦκουα ἀραιὰ μόνον χειροκροτήματα. Εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων ἦταν ζωγραφισμένη ἢ κατάπληξις. Δὲν ἐπερίμεναν νὰ ἔλθω πρῶτος. Ἦμουν τόσο φρέσκος ὅταν ἐμπῆκα εἰς τὸ στάδιον, ποὺ ἔνοιωθα ὅτι μπορούσα καὶ ἄλλα δέκα χιλιόμετρα νὰ τρέξω ξεκούραστα. Ὅταν ἐμπῆκα στὸ στάδιο ἐπικρατοῦσε θανάσιμη σιγή. Κανένα χειροκρότημα. Μ' ἐπῆραν στὰ χέρια τους οἱ δικοί μας μόνον ἀθληταὶ καὶ μὲ ἐπῆγαν εἰς τὰ ἀποδυτήρια.

— Εἶναι ἀλήθεια, πὼς ἔκαμαν οἱ Σλάβοι ἐνστασιν διὰ τὴν ἔθνην.